

Bilag II.

Kirkeministeriet.

København, den 26. Januar 1926.

Ved Skrivelse af 17. d. M. har det ærede Udvalg udbedt sig Ministeriets Svar paa følgende Spørgsmaal med Hensyn til Forstaaelsen af §§ 14—16 i Lov om Sognebaandsløsning og Brugen af Kirkerne af 30. Juni 1922.

ad § 14, sidste Sætning: 1) *Hvem* har Ret til at *indanke* Biskoppens Afgørelse? Gælder Tilladelsen *kun* de i § 14, 1ste—2den Linie, nævnte folkekirkelige Embedsmænd (der har Ret til at udtale Ønske om en Frimenighedspræsts Gæstoadgang til Afholdelse af Gudstjenester m. m. i Kirken) *eller* ogsaa den *Frimenighedspræst*, hvis Oplysninger til Biskoppen om Frimenighedens Lære og Ritus har været *tilfredsstillende eller utilfredsstillende* for denne? 2) Gælder Indankelsesretten derfor mere end Biskoppens *Tilbagetagelse* af en given Tilladelse? (altsaa ogsaa en Nægtelse af Godkendelse af Frimenighedens Lære og Ritus?) 3) *Hvem* skal Biskoppen give Tilladelsen, der er Tale om: Den folkekirkelige Præst, der stiller Ønsket, eller Frimenighedspræsten?

ad § 15: 4) Kan der *ifølge* § 14 være Tale om, at ogsaa § 15 hjemler Ret til Indankning for Ministeriet, selv om der intet formelt siges derom? 5) Kan i dette Tilfælde andre end de i 3die Linie nævnte 5 Personer indanke Sagen?

ad § 16: 6) Er det Ministeriets Opfattelse, at § 16, trods det at Indankningsretten udtrykkelig begrænses til det omtalte „sidstnævnte Forhold“, alligevel ifølge § 14 ogsaa omfatter *Bispens Bedømmelse* af Frimenighedens Lære og Ritus? 7) Mener Ministeriet, at en Frimenighedspræst, der efter *Indankning* til *Kirkeministeren* i Henhold til § 14 har faaet den i denne Paragraf omhandlede Tilladelse, derved *tillige har* den i §§ 15 og 16 omhandlede Tilladelse?

I Anledning heraf skal Ministeriet udtale følgende:

ad Spørgsmaal 1—3. Den i Lov om Sognebaandsløsning og Brugen af Kirkerne af 30. Juni 1922 § 14, 1ste Stykke, sidste Punktum, indeholdte Bestemmelse lyder saaledes: „Biskoppens Afgørelse kan indannes for Kirkeministeren“. Den fandtes ikke i den tilsvarende Lov af 1. April 1911 og heller ikke i det af den daværende Kirkeminister i 1922 fremsatte Lovforslag, men indsattes ved 2den Behandling af Forslaget i Folketinget — ifølge et af vedkommende Udvalg stillet, af Kirkeministeren tiltraadt Ændringsforslag, der ikke blev begrundet af Ordføreren, men var Genstand for Omtale af et Medlem af det paagældende Udvalg, Rigsdagstidende 21—22, Spalte 6905.

Ifølge hele Formuleringen, hvorefter det, der er Genstand for Biskoppens Afgørelse, er et Andragende fra en Præst i Folkekirken, maa Ministeriet antage, at det er til vedkommende Præst i Folkekirken, at Tilladelsen skal meddeles, og at det ogsaa kun er denne, der kan paaanke Biskoppens Afgørelse, samt at Paaanke kan ske saavel af en oprindelig Nægtelse af den i Lovparagraffen omhandlede Tilladelse som af en senere Tilbagetagelse. Biskoppens Afgørelse vil derved ikke kunne paaannes af vedkommende Frimenighedspræst, og en given Tilladelse vil ikke kunne paaannes af nogen, f. Eks. af Menighedsraadet.

ad Spørgsmaal 4—5. Som anført i Spørgsmaalet findes der ingen udtrykkelig Bestemmelse i § 15, svarende til den foran omtalte Bestemmelse i sidste Punktum af § 14, første Stykke. Alligevel vil Ministeriet være tilbøjeligt til at mene, at Adgangen til Paaanke ogsaa staar aaben i dette Tilfælde. Der var ved Lovens Vedtagelse — senere er der ved Lov af 29. Marts 1924 føjet et nyt 2det Stykke til